

rímelő mohósággal és hivalkodó alliterációkkal. „Bizarr mesevár most a városháza, Fény fürösztí fantasztikus falát. Nyáresti csönd. Valaki Grieget játssza: Epedón, lágyan a Solvejg dalát.“ Az ilyenekben a zsúr-versek szintáján mozog. Szerelmes verseiben pedig éppen a „merész“ érzékiesség hat legbanálisabban. Hiszen Erdős Renée régebbi írásai óta ez a hang annyira megszokottá vált, hogy csak némely nőíróink tartják bámulatos következetességgel még egyre — bátor újításnak. S e hang szomszédságában — mint Kail Irmánál is — rendszerint megszólal az asszonyi alázat szirupos áradása is:

És mégis eljött
a lelkem párja,
csillogó, fényes
szűz asszonyálmok
fölként Királya.

—————
Ezer év óta
jöttére vártam,
száz életem át
csak őt szerettem,
csak őt imádtam!

Mindez únos-úntig ismert beszéd, s nem is éppen legértékesebb ismeretsegrünkből való.

A *Magyar Írás* kiadványai közt egy fordítás is akad. Ez is a szerkesztő, Raith Tivadar munkája. R. M. *Rilke* rapszódikus, balladás szabadversét ültette át, amelyben a költő tizenhetedik századbéli őseinek állított emléket. A Rilke-ös Magyarországon halt lovagi és hősi halált, s ennyiben a műnek hungaricum-érdekessége is van. Le is fordították már Raith előtt is, hanem azért nem végzett ő sem kárba vesztett munkát: tolmácsolása hű is és alakilag is érdekes. Rilke jellegzetes századvégi, dekadens költő, az expresszionizmussal semmi közössége sincs, tetőtől-talpig formalista. És az „expresszív“ Raith is formai oldalán forta meg a maga feladatát: a virtuózt nem csekély virtuóztatással szólaltatja meg. A sorok közepébe rejtett rímei nagy raffinement-nal csendülnek ki.

Könyve címlapján *kornét*-nak nevezi Rilke Kristófot. Ez — úgy gondolom — magyar fordításban helytelen szó; valami Kazinczy-korabeli szenvelgő íze van. *Zászlótar-*

tót mondjunk inkább, vagy, ha ebben nem éreznők eléggé a régiesség színezetét, forduljunk ahhoz a névhez, amelynek nyelvünkön is megvan a múltja, és írjunk *kornétást*.

Rédey Tivadar.

Szépirodalom Petőfi körül. (Nadler István: Diadalmas Petőfi. Surányi Ernő: Petőfi és egyéb költemények.) A nagy évforduló áldozatözönében egyre-másra tünedeznek föl azok a kisebb kiadványok, melyek az alkalmiság jogcímén kérnek helyet a maguk szerény koszorúi számára. Kortörténetileg jellemző rájuk, hogy a centenáriumot nem egyszer az irredenta-mozgalom javára is értékesíteni óhajtják. Nadler István hat képre oszló színműve, előszava szerint, nem is vágyik költői babérokra, csupán az a törekvése, hogy Petőfi örökértékű érzelmeit és gondolatait az említett cél érdekében, főképp a diákság körében elmélyíteni segítsen. Tekintve, hogy ez illő keretben és tapintattal történik, a kis mű (melynek jövendelme az esztetgomi érseki tanítónőképző intézet könyvtára fejlesztésére van szánva) nyugodt lélekkel ajánlható az érdekeltek körök figyelmébe. — Surányi Ernő füzetében az emlékezés ünnevi kifejezését szintén a jelenre való utalás időszzerűsége hatja át. Ez a hangulat mélyül aztán tovább a következő ciklus („Bilincsbén“) darabjain. A napjaink szomorúságától fátyolozott, de a jövőben dacos elszántsággal bízó költemények formailag nem elcsépeltek. Feltűnő azonban, hogy a verselés kedvéért olykor az értelem rovására is kacerkodnak a modern titánkodással. A „Tüzek“ és az „Egyedül“ versesoport igénytelen közvetlenségével élményszerű indítékot sejtet: itt-ott azonban még észrevehető az alakító-készség fejletlensége. *A. B.*

Katholikus hitbuzgalmi munkák. (Marcell Mihály: Krisztus Urunk nyomdokain. — Démurger: Élet-célunk. Franciából fordította: Leopold Antal. — Zulawszki Andor: Anyák a Mester lábánál.) — A gyakorlati katolikus hitéletet szolgáló újabb könyveken erősen szembe-tűnő vonás az, hogy egyre gondozottabb és választékosabb irodalmi formában jelennek meg. Főleg probléma-beállítás, a nyelv újszerű